

Ημερολόγιο ασημάντων 423: Ελλάς Ελλήνων Απολυμένων/ Ο Μαρξ ήταν ποιητής κι εγώ εμβολιασμένος πολλαπλώς

Δημήτρης Τζουμάκας

Δεν αρκεί η θεωρία, τα μαρξιστικά τσιτάτα και η οργή. Όλες οι θεωρίες είναι καλές και όλες μπάζουν. Δεν μπορείς να θες να εξηγήσεις τον κόσμο με μια θεωρία. Το περιορίζεις.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

6.5.21 Στην πορεία σπεύδω να ενταχθώ, στις πορείες καλύτερα, για την Πρωτομαγιά, που είναι μαζικές αυτή τη φορά, γιατί βρήκε την ώρα η κυβέρνηση να φέρει τα ωραία της αντεργατικά νομοσχέδια στη βουλή. Τώρα ποια εργασία, ποιοι νόμοι και ποια δημοκρατία; Η μετακίνηση Κεφαλαίων και Ειδήσεων μέσα από τα πλίκτρα, το ξεσκόνισμα των δρόμων για τους τουρίστες και ο ξενιτεμός νέων ανθρώπων στην έρημο των σεΐκηδων. Η μήπως θεωρείται εργασία η ένταξη στην υπηρεσία των «νταβατζήδων» όταν ανοίξουν τα μαγαζιά της νύχτας;

Τον τόνο δίνει ένας τύπος με στεντόρεια φωνή που κρατάει από το ένα πόδι το πανό και φωνάζει ακατάπαυστα Ελλάς Ελλήνων Απολυμένων αλλά είναι μόνος. Μόνο αυτός έχει απολυθεί και φωνάζει έτσι; Πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών, συνεχίζει και μοιάζει με αυτή την τόσο δυνατή φωνή τραγικά μόνος, οι συνοδοιπόροι βγάζουν φωτογραφίες, πουλάνε εφημερίδες, παίρνει τηλεφώνω μες τη βαβούρα και η κόρη μου στο κινητό από την Αυστραλία, βρίσκεται στο παραθαλάσσιο Terrigal της Νέας Νότιας Ουαλίας με το σύντροφό της και μια αποικία κατάλευκων γαϊδουροπαπαγάλων. Μιλάμε μπλα μπλα, της λείπω, μου λείπει, της δείχνω τη διαδήλωση «τι κάνεις εκεί;» μου λέει, πας καλά; θα σε καταβρέξουν, είναι πάντα γλυκιά και με θέλει αδιάβροχο και του κουπιού.

Ξαναγυρίζω στην πορεία και βλέπω τις τάσεις και τις φυλές, το πάθος και το σιλι. Κακά τα ψέματα, έχει πολύ, πολύ κόσμο. Από τον καιρό της πολιορκίας και της αλώσεως έχουμε να δούμε τέτοια μορφή διαδηλώσεως και συμπιλιώσεως.

Οι μεγάλοι έχουν κατέβει με τα γνωστά συνδικάτα παλαιάς κοπής, συνταξιούχοι πια οι περισσότεροι, μπαρουτοκαπνισμένοι, αμετανόητοι καπνιστές, όσοι δεν καπνίζουν φοράνε μάσκες καταλαβαίνουν ότι υπάρχει κίνδυνος μετάδοσης του ιού, μεγαλύτερος του νεοφιλελευθερισμού και νιώθουν ανήμποροι καθώς βρίσκονται εκτός παραγωγικής διαδικασίας, εκτός καφενείου, εκτός συναγωγής, καταδικασμένοι στον καναπέ.

Οι νέοι είναι αλλιώς, δεν σκιάζονται. Διαχρονικά και γεωγραφικά τα κινήματα αμφισβήτησης έχουν συχνά νεολαιίστικο χαρακτήρα και στον πυρήνα τους συγκροτούνται από άτομα που δεν έχουν ή είχαν ελάχιστη εργασιακή εμπειρία εκμετάλλευσης. Η παράβλεψη αυτής της βιωματικής εμπειρίας από τα κινήματα μπορεί εύκολα να οδηγήσει στην αδυναμία απεύθυνσης και σύνδεσης με την εργατική τάξη καθώς επίσης και στον χλευασμό της.

Δεν αρκεί η θεωρία, τα μαρξιστικά τσιτάτα και η οργή. Όλες οι θεωρίες είναι καλές και όλες μπάζουν. Δεν μπορείς να θες να εξηγήσεις τον κόσμο με μια θεωρία. Το περιορίζεις. Οι θεωρίες είναι επεξηγηματικές, ενίοτε πολύ γοπευτικές, αλλά εντέλει περιοριστικές. Ο Μαρξ είναι ο πιο κομπλέ και γι αυτό βάλλει όλος ο καπιταλισμός εναντίον

του. Ο Μαρξ πέρα από οικονομολόγος, κοινωνιολόγος, ιστορικός είναι κυρίως ποιητής και επαναστάτης: «Καλύτερα ένα τρομακτικό τέλος παρα μία ζωή μέσα στον τρόμο», «Από τον καθένα ανάλογα με τις ικανότητες στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του». «Σκοπός δεν είναι να εξηγήσουμε τον κόσμο αλλά να τον αλλάξουμε» κλπ. κλπ.

7.5.21 Συνάντηση με μία μαύρη γυναίκα στη συλλογικότητα με κοφτερό μυαλό, ήπιαμε καφέ στο όρθιο. Από αύριο θα μπορούμε να πίνουμε στο καθιστό. Κάνουμε μία συζήτηση για την παράνομη πορνεία των μαύρων γυναικών την εποχή της πανδημίας και εστιάζει στην έλλειψη εργασίας ή εναλλακτικών λύσεων. Μου δείχνει ένα σύνθημα: «Στους δρόμους, στα μπουρδέλα σε όλες τις γειτονιές γυναίκες σεξεργάτριες δεν είστε μοναχές». Μόνο οι τοίχοι μας στηρίζουν λέει. Αναφέρεται στη μυθολογία σύμφωνα με την οποία όλες οι μαύρες γυναίκες είναι έκφυλες, υπερσεξουαλικές πουτάνες, που χρησιμοποιούν την υπερσεξουαλικότητα για να κερδίσουν τη ζωή τους και να ικανοποιήσουν τα «βίτσια» τους, οπότε θεωρούνται ανώμαλες και προβληματικές.

«Αλλά μπορούμε να σταματήσουμε να υπάρχουμε ως εμπορεύματα από τη στιγμή που ζούμε ως ξένες χωρίς χαρτιά μέσα στα σώματά μας κάθε μέρα; Υπάρχει δυνατότητα τα μαύρα σώματα να κατασκευαστούν έξω από την κυριαρχία;

Από τη στιγμή που η ουσιολογική προσέγγιση της φυλής θεωρεί ότι οι μαύρες γυναίκες που εμπορευματοποιούν τον εαυτό τους βρίσκονται εκτός της ευυπόληπτης ή αξιοσέβαστης μαύρης κοινότητας - ας αφήσουμε στην άκρη τη λευκή πλειοψηφία - η εμπορευματοποίηση παρερμηνεύεται μάλλον ως «επιλογή» παρά ως δομή, που ορίζει ηγεμονικά όλες τις μαύρες υποκειμενικότητες. -Ποιο είναι το ονόμα σας ρωτάω γοπετευμένος ;

-Έχω γράψει ένα βιβλίο Η Μαύρη Γυναίκα στην Πορνογραφία. Η γέυση της μαύρης ζάχαρης. Αναζητείστε το, μου λέει

9.5.21 Η κίνηση της Βιολέτας. Σήμερα συμπληρώνονται 76 χρόνια από τη συντριβή του ναζιστικού Τρίτου Ράιχ. Μια ιστορική ήττα των βδελυρότερων εχθρών της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και ελευθερίας, η οποία επιτεύχθηκε χάρη στη μέχρις εσχάτων Αντίσταση και πάλη εκατομμυρίων ανδρών και γυναικών, όλων των ηλικιών, σε όλη την Ευρώπη. Μια Αντιφασιστική Νίκη

των Λαών που σηματοδοτήθηκε από την είσοδο του Σοβιετικού Κόκκινου Στρατού στο Βερολίνο και το κάρφωμα της κόκκινης σημαίας στην καρδιά του κτήνους, στο Ράιχσταγκ. (Σημ. Δεν κάρφωσαν όμως μόνο την καρδιά του κτήνους βίασαν και 800.000 γερμανίδες τα παλικάρια του κόκκινου στρατού).

76 χρόνια μετά, τα διδάγματα αυτού το κοσμοϊστορικού γεγονότος παραμένουν όχι μόνο διαχρονικά αλλά και επίκαιρα. Το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα, «η σκύλα που γέννησε το τέρας, βρίσκεται πάλι σε οργασμό»: εν μέσω της βαθύτερης μεταπολεμικής κρίσης του (που επιταχύνθηκε περαιτέρω με το ξέσπασμα της πανδημίας) και με τους ενδοαστικούς ανταγωνισμούς του να εντεινούνται, συνεχίζει να σπέρνει τη φτώχεια την ανεργία κλπ. κλπ. Συγκέντρωση σήμερα μεσημέρι στα Προπύλαια. Κίνηση της Βιολέτας (ΚtB)

Κουράστηκα να φωνάζω, δε θα πάω στη Βιολέτα. Μαδάω τη μαργαρίτα: Έχω ή δεν έχω αντισώματα; (κομματικά). Γιατί με πονάνε τα πλευρά η πλάτη μου κι όλα μου τα κόκαλα του θωρακικού κλωβού; Τι το έκανα το ρημάδι το εμβόλιο αν είναι να βήχω με το παραμικρό και να νιώθω πυροβολημένος. Έπρεπε να είμαι ΗΔΗ βιονικός ο εμβολιασμένος για τον κορονοϊό, τη γρίπη, την πνευμονία και τον έρπη!

Χώρια που δεν είχα φωνή στον ύπνο μου καθώς άκουγα να προσπαθούν να παραβιάσουν την πόρτα. Φώναζα, αλλά δεν έβγαине τίποτα. Ονειρευόμουν; Εφιάλης; Όμως το γρουτς γρουτς ακουγότανε και δεν έβγαζα φωνή. Δεν έβγαине φωνή. Σπκώθηκα και ήπια νερό. Το γρουτς γρουτς συνεχιζόταν. Επιτέλους! φώναζα, βρίσκοντας επιτέλους τη φωνή μου, ποιος είναι τέτοια ώρα; Ηλίθια ερώτηση! Ο πλίθιος διαρρηκτής της γειτονιάς.

-Φύγε μαλάκα αμέσως, θα πάρω το τσεκούρι μου και θα σε κομματιάσω είπα, ενώ η φωνή μου ανέβαινε με σκοπό να ξυπνήσει την πολυκατοικία και την αφρικανική δύναμη. Τίποτα, το ίδιο βιολί, η ώρα ήταν τέσσερις το πρωί. Καμιά αντίδραση από πουθενά. Μεσ τον πανικό καλούμε την εθνοσοσιαλιστική Αστυνομία μας περιμένοντας με το χασαπομάχαιρο στο χέρι και ελπίζοντας να αντέξει η κλειδαριά.

10.5.21 Ήλθε η αστυνομία που κάλεσα κι απέξω μισόγυμνος ήταν ο αλκοολικός του πέμπτου ορόφου που επέμενε ότι αυτό ήταν το σπίτι του.